

И царската дъщеря взе пръстена въ едната си ржка, взе въ другата пълна шепа жълтици и ги подаде на стареца. Тя му подаде по-напредъ жълтицитѣ, а той съ свѣтнаши отъ радостъ очи грабна само пръстена, хвърли цѣлата табла съ накититѣ и скжпоценноститѣ и хукна да бѣга като лудъ.

Царската дъщеря се смая. . .

* * *

Стъмни се.

Иванчо до късно тая вечеръ работи при царя. Къмъ полунощъ се качи на чудната си колесница и тръгна за своя дворецъ.

Но колесницата спрѣ срѣдъ пжтя. . .

Слѣзе Иванчо и застана като гръмнатъ. Пжтьтъ бѣ изчезналъ нататъкъ. Нѣмаше и двореца и градинитѣ . . . Пусто и голо поле се откри предъ очитѣ му. Свѣтъ му се зави, главата му се замая, олюлѣ се и падна.

Свѣсти се по еддо време, стана и се заскита. Скита до сутринята изъ полето, но никаква следа не намѣри ни отъ двореца, ни отъ царската дъщеря, ни отъ майка си. . .

(Продължава въ шеста книжка)

Александъръ Спасовъ

СЪНЪ

Сънь сънува семенцето,
Сънь сънува подъ снѣга
Пакъ грѣйнала надъ полето,
Съсь усмивка пролѣтъта.

Отъ небето прояснено
Слънчо весело блести.
И отново съживено,
Всичко радва се, цвѣти.

Подновило се полето,
Въ новъ килимъ се зеленѣй,
Класъ класило семенцето,
Класъ класило, плодъ люлѣй.

Сънь сънува — жарко лѣто,
Златно жито цѣлъ хамбаръ,
Радостъ свѣтла въвъ сърдцето
На орача — Божи даръ.

Сънь сънува семенцето,
Сънь сънува — пролѣтъта . . .

. . . Тихо, леко отъ небето
Бавно трупа се снѣга.

Людмилъ Ст. Дриновъ